

פרק כשם שהמים

מתניתין:

כשם שהמים בודקין אותה, כך המים בודקין אותו, את הבעול, שאם היא איננה טהורה גם הוא ימות כדרך שתמות הסוטה, בצביית בטן ובנפילת ירך, **שנאמר "ובאו, ובאו"**.

"ובאו בה המים המאררים למרים", ומייתור האות וי"ו למדים אנו שגם הבעול יענש כביאת המים אל הסוטה, כמותה.

כשם שאסורה הסוטה לבעל, כשלא שתתה, (1) **כך אסורה לבעול,** לאיש שנתייחדה עמו, שאסורה לינשא לו לעולם, אף לאחר מיתת בעלה או גירושיה ממנו.

שנאמר "נטמאה" ונטמאה, ומייתור הוי"ו דרשינן לאוסרה גם על הבעול, דברי רבי עקיבא.

אמר רבי יהושע: כך היה דורש זכריה בן הקצב, כרבי עקיבא, מייתור הוי"ו.

רבי אומר: לא דרשינן אות וי"ו יתירה, אלא דרשינן משני פעמים האמורים בפרשה **"נטמאה" ונטמאה** — אחד לבעל ואחד לבעול [וכן דרשא דלעיל אינה מייתור הוי"ו אלא מפסוק אחר, כמבואר בגמרא].

בו ביום שמינו את רבי אלעזר בן עזריה

לנשיא, לאחר שהעבירו את רבן גמליאל מהנשיאות, ונתנו רשות לכל ליכנס לבית המדרש [שהיה רבן גמליאל אומר כל תלמיד שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, וכשהעבירוהו מכהונתו רבתה תורה בו ביום, ולא היתה הלכה תלויה בבית המדרש שלא נתפרשה. ואף הדרשה ד"נטמאה ונטמאה" דרש רבי עקיבא בו ביום] **דרש רבי עקיבא "וכלי חרש אשר יפול מהן [מהשרצים] אל תוכו, כל אשר בתוכו יטמא"**. והשרץ הוא אב הטומאה, והכלי חרש שנפל לתוכו השרץ נעשה ראשון לטומאה, והאוכל שבתוך הכלי חרש נטמא ממנו, ונעשה שני לטומאה.

ומדייק רבי עקיבא: **אינו אומר** הכתוב "כל אשר בתוכו יטמא", אלא **"יטמא"**, ודרשינן כאילו כתוב יטמא [בשוו"א תחת הו"ו] **לטמא אחרים**, שהאוכל שבכלי חרש מטמא אחרים.

לימד כאן הכתוב על ככר [נקט ככר לפי שהוא מצוי בתנור שהוא כלי חרש], שהוא שני לטומאה, **שמטמא את השלישי**. כלומר, שמטמא ככר נוסף בנגיעתו ועושהו שלישי ואפילו בחולין, שהרי הכתוב מדבר סתם.

אמר רבי יהושע: מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן בן זכאי! שהיית אומר: עתיד דור

בגמרא, אי במתנוונה, הא בדקוה מיא, דמשמע שיתכן שתתחיל ללקות ועדיין אינה מתה ואסורה לבעלה].

1. המאירי. דאי בשתתה, הרי ממה נפשך, אם לא מתה, מותרת לבעלה, ואם התחילה בלקות הבטן והירך, מיד מתה [וצ"ע מלעיל כו א דפריך